

Sygn. akt: I C 210/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 listopada 2016 roku

Sąd Rejonowy w Kępnie I Wydział Cywilny

w składzie następującym :

Przewodnicząca : Sędzia Sądu Rejonowego Żaneta Cebula

Protokolant: sekr. sądowy Marzena Kucharzak

po rozpoznaniu w dniu 17 listopada 2016 roku w Kępnie, na rozprawie

sprawy z powództwa M. W. i Z. W.

przeciwko (...) S.A. w W.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego (...) S.A. w W. na rzecz powódki M. W. kwotę 14.347,78 zł (czternaście tysięcy trzysta czterdzieści siedem złotych 78/100) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 14 marca 2015 roku do dnia zapłaty;
2. zasądza od pozwanego (...) S.A. w W. na rzecz powoda Z. W. kwotę 144,93 zł (sto czterdzieści cztery złote 93/100) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 14 marca 2015 roku do dnia zapłaty;
3. oddala powództwo w pozostałym zakresie;
4. zasądza od pozwanego (...) S.A. w W. na rzecz powodów M. W. i Z. W. solidarnie kwotę 4.372,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu;
5. nakazuje pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Kępnie kwotę 195,94 zł tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.

SSR Żaneta Cebula

I C 210/15

UZASADNIENIE

Powodowie M. W. i Z. W. wnieśli o zasądzenie od pozwanego Powszechnego Zakładu Ubezpieczeń Społecznych S.A. w W. na ich rzecz kwot odpowiednio 14.605,88 zł na rzecz M. W. i 142,57 zł na rzecz Z. W. wraz z odsetkami ustawowymi i kosztami procesu, w tym kosztami zastępstwa procesowego wg norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powodowie podali, iż w wyniku kolizji drogowej uszkodzeniu uległ należący do nich pojazd A. (...) o nr rej (...), którego są współwłaścicielami. Sprawcą szkody była kierująca pojazdem O. (...) o nr rej. (...) A. L.. Samochód sprawy zdarzenia był ubezpieczony od odpowiedzialności cywilnej w pozwanym towarzystwie ubezpieczeń. Poszkodowani dokonali zgłoszenia powstałej szkody pozwanemu celem jej likwidacji z polisy OC. W toku postępowania likwidacyjnego strona pozwana zakwalifikowała szkodę jako częściową, przyjmując że naprawa pojazdu pozostaje opłacalna. W świetle sporządzonej przez pozwanego pierwotnej kalkulacji naprawy, usunięcie powstałych w pojeździe uszkodzeń wymagałoby wyłożenia kwoty 7.920,88 zł. Taką też kwotę wypłacono powodom tytułem

należnego odszkodowania. Ponieważ w pierwotnej kalkulacji część uszkodzeń została pominięta, poszkodowani złożyli odwołanie, po rozpatrzeniu którego strona pozwana sporządziła ponowną kalkulację naprawy, w której koszty naprawy oszacowano na kwotę 10.368,89 zł. (...) wypłacono zatem dodatkowe odszkodowanie w kwocie 2.448,01 zł. W ocenie powodów strona pozwana rażąco zaniżyła sumę niezbędną do usunięcia stwierdzonych w pojeździe uszkodzeń. Sporządzony na zlecenie strony powodowej kosztorys naprawy wskazał, że koszt naprawy pojazdu wyliczony przy zastosowaniu odpowiednich dla tego pojazdu części i kosztów robocizny, wynosić powinien 24.625,34 zł. Bezsprzecznie przyznane odszkodowanie nie odpowiada szkodzie na pojeździe, co czyni uzasadnionym wytoczenie powództwa o zapłatę. Powodowie, jako współuczestnicy materialni dochodzą wypłaty równowartości szkody ustalonej w oparciu o wyliczenia powołanego rzeczoznawcy, z uwzględnieniem wcześniejszej wypłaty 10.368,89 zł, co daje kwotę 14.256,45 zł. Każdy z powodów dochodzi wartości należnego odszkodowania, stosownie do przysługującego mu udziału we współwłasności uszkodzonego pojazdu.

Powód wskazał także, że na kwotę dochodzoną niniejszym pozwem składa się również kwota 492,00 zł tytułem zwrotu kosztów sporządzenia kosztorysu.

W odpowiedzi na pozew strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Zdaniem pozwanego roszczenie powoda jest niezasadne. W ramach zawartej umowy ubezpieczenia pozwany przyjął odpowiedzialność za powstałą szkodę i wypłacił odszkodowanie z tytułu kosztów naprawy pojazdu w kwocie 10.368,89 zł oraz kwotę 94,00 zł tytułem zwrotu kosztów badania technicznego samochodu powodów. Wobec nieudokumentowania przez poszkodowanych poniesionych kosztów naprawy pojazdu, pozwany ustalił wysokość szkody na podstawie przeciętnej wartości cen, usług i cen części zamiennych występujących na lokalnym rynku, tzw. kosztorysowym naprawieniu szkody, przyjmując ceny części producenta pojazdu określone w systemie kalkulacji kosztów naprawy (...). Nadto w ocenie pozwanego nie ma żadnego dowodu na to, by samochód powodów kiedykolwiek był naprawiany, czy serwisowany w (...), bo gdyby tak było, to byłaby na tą okoliczność prowadzona dokumentacja. Samochód powodów jest autem ponad 10 – letnim i nie ma żadnego uzasadnienia, by do takiego samochodu stosować części wyłącznie z (...).

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 13 lutego 2015 r. w miejscowości S. miała miejsce kolizja drogowa spowodowana z winy kierującego samochodem O. (...) o nr rej. (...), A. L., która włączając się do ruchu nie zachowała odpowiedniej ostrożności, wskutek czego uderzyła w jadący samochód A. (...) o nr rej (...).

Wina sprawy i okoliczności zdarzenia zostały jako bezsporne potwierdzone przez przybyłych na miejsce zdarzenia funkcjonariuszy Komisariatu Policji w S.. Na sprawcę zdarzenia nałożono mandat karny. Samochód sprawcy wypadku w chwili zdarzenia był ubezpieczony w pozwanym towarzystwie.

(dowód: okoliczność bezsporna, akta szkody o numerze (...)).

Współwłaścicielami samochodu A. (...) o nr rej (...) są powodowie. Własność M. W. stanowi - 99%, a własność Z. W. stanowi – 1%.

(dowód: dowód rejestracyjny k. 22, umowa darowizny k.23).

W dniu 13 lutego 2015 r. powodowie zgłosili pozwanemu szkodę. W toku postępowania likwidacyjnego pozwany uznał i wypłacił odszkodowanie za naprawę uszkodzonego pojazdu w wysokości 7.920,88 zł. W wyniku złożonego odwołania strona pozwana sporządziła ponowną kalkulację i oszacowała koszty naprawy na kwotę 10.368,89 zł, w związku z czym wypłacono powodom dodatkowe odszkodowanie w kwocie 2.448,01 zł.

(dowód: akta szkody o numerze (...)).

Powód uznał, iż kwota odszkodowania jest zbyt niska i zlecił wykonanie kosztorysu naprawy rzeczoznawcy z zakresu techniki samochodowej. Rzeczoznawca ten stwierdził, iż koszty naprawy pojazdu winny wynieść 24.625,34 zł. Za sporządzenie opinii rzeczoznawczej została wystawiona faktura VAT na kwotę 492,00 zł.

(dowód: kalkulacja naprawy sporządzona na zlecenie powoda k. 8-20, faktura VAT i potwierdzenie przelewu k.21).

Koszt naprawy pojazdu uszkodzonego w wyniku kolizji drogowej z użyciem oryginalnych części zamiennych wynosi 24.369,60 zł brutto. Koszt ten jest celowy i uzasadniony, pozywający na przywrócenie samochodu do stanu sprzed kolizji. Wszystkie zgłoszone uszkodzenia pozostawały w związku przyczynowym z zaistniałą w dniu 13 lutego 2015 r. kolizją drogową.

(dowód: opinia biegłego z dziedziny ruchu drogowego K. S. k. 65- 75, k.94-103).

Oceniając zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, Sąd uznał, że dokumenty przedłożone przez strony mają walor autentyczności, dają pełny obraz postępowania likwidacyjnego szkody przeprowadzonej przez pozwanego, zaś sam fakt ich sporządzenia nie był kwestionowany przez żadną ze stron. Ponadto, Sąd uwzględnił, przy dokonywaniu ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie, opinię biegłego sądowego z dziedziny ruchu drogowego w zakresie celowych i niezbędnych kosztów naprawy pojazdu powoda powstałych w wyniku kolizji z dnia 13 lutego 2015 r. w ocenie Sądu opinia jest wiarygodna i stanowi miarodajny dowód na powyższą okoliczność. Została sporządzona przez osobę posiadającą odpowiednią wiedzę fachową z dziedziny techniki samochodowej i rekonstrukcji wypadków. Biegły poprawnie zanalizował stan faktyczny, prawidłowo zgromadził materiały potrzebne do wydania opinii sporządził ją, uwzględniając wszystkie aspekty sprawy. Zdaniem Sądu, złożona opinia jest jasna, logiczna i wewnętrznie niesprzeczna, stąd nie ma podstaw do kwestionowania wniosków w niej zawartych. Ponadto biegły w pisemnej opinii uzupełniającej szczegółowo odniósł się do zastrzeżeń pełnomocnika pozwanego, podtrzymując złożoną opinię i wyjaśniając wątpliwości co do przedstawionej przez pełnomocnika pozwanego cen części zamiennych oryginalnie oznakowanych jako O. Mając na względzie powyższe Sąd uznał, że brak jest jakichkolwiek podstaw do podważenia sporządzonej przez biegłego opinii i uczynił ją podstawą do dokonania ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie.

Sąd zważył, co następuje:

Stosownie do treści przepisu art. 822 k.c. w wyniku zawarcia umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej, zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba na rzecz, której została zawarta umowa ubezpieczenia. Świadczenie ubezpieczyciela obejmuje zapłatę sumy pieniężnej odpowiadającej wysokości poniesionej przez poszkodowanego szkody (art. 805 k.c. w zw. z art. 824¹ k.c.).

Wysokość odszkodowania winna być ustalona według reguł określonych w art. 363 k.c., którego treść § 1 stanowi, że naprawienie szkody powinno nastąpić, według wyboru poszkodowanego, bądź przez przywrócenie stanu poprzedniego, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej.

W niniejszej sprawie poza sporem pozostawała odpowiedzialność strony pozwanej za szkodę powstałą w pojeździe m-ki A. (...) o nr rej (...). Kwestią sporną pomiędzy stronami była jednak ostateczna wysokość tej szkody.

Sąd podziela ustalenia biegłego z dziedziny ruchu drogowego i rekonstrukcji wypadków, który w oparciu o zgromadzony w aktach sprawy materiał dowodowy oraz wyliczenie szkody częściowej stwierdził, iż wszystkie uszkodzenia powstałe w pojeździe powoda pozostają w związku przyczynowym z kolizją zaistniałą w dniu 13 lutego 2015 r., a celowe i ekonomicznie uzasadnione koszty naprawy pojazdu, niezbędne do przywrócenia samochodu powodów do stanu sprzed kolizji wynoszą 24.369,60 zł brutto. Sąd podzielił stanowisko biegłego, że do ustalenia kosztów naprawy pojazdu należy użyć cen części jakości O (oryginalne części z logo producenta samochodu) nie zaś Q (oryginalne części z logo producenta części). Należy uznać, iż naprawa z zastosowaniem części oryginalnych jest uzasadniona ekonomicznie i zapewnia realizację uprawnienia powoda uzyskania pełnego naprawienia szkody.

Wskazać należy, że z założenia wykorzystanie części oryginalnych zapewnia przywrócenie pojazdowi stanu poprzedniego pod wszystkimi istotnymi względami. Należałoby zatem przyjąć za punkt wyjścia, że zasadą powinno być ustalanie odszkodowania według części oryginalnych. Stanowisko takie jest dominujące w judykaturze i w konsekwencji, w sprawie o odszkodowanie za szkodę w pojeździe mechanicznym, gdy w następstwie kolizji uszkodzeniu uległy części oryginalne i zachodzi konieczność ich wymiany na nowe, poszkodowanemu co do zasady powinno przysługiwać prawo do odszkodowania ustalonego według cen części oryginalnych pochodzących bezpośrednio od producenta pojazdu. Uprawnienie to jest niezależne od wieku pojazdu, stanu jego wyeksploatowania i faktu, że w obrocie dostępne są również tzw. części alternatywne. Dzięki bowiem naprawie dokonanej z wykorzystaniem części oryginalnych stan samochodu jest - pod względem technicznym, użytkowym, trwałości i estetyki - najbardziej zbliżony do jego stanu sprzed kolizji (oczywiście jeśli pojazd ten uprzednio posiadał zamontowane części oryginalne bezpośrednio pochodzące od producenta pojazdu – a takie posiadał samochód powoda) i co odpowiada zasadzie pełnego odszkodowania.

Reguła ta nie jest jednakże bezwzględna. Dla pełnej kompensaty szkody nie będzie potrzeby wykorzystania części oryginalnych np. wówczas, gdy zniszczona część była już przedmiotem wielokrotnych napraw, lub w przypadku części o prostej konstrukcji, które bez uszczerbku dla jakości mogą być w pełnym zakresie zastąpione częściami nieoryginalnymi, lub gdy zniszczona część oryginalna była do tego stopnia wyeksploatowana technicznie, że nowa część z porównywalnej jakości, będzie miała większą wartość techniczną. W takich sytuacjach nie można wykluczyć, że naprawa z wykorzystaniem części oryginalnych doprowadziłaby do zwiększenia wartości pojazdu sprzed kolizji, a tym samym do wzbogacenia poszkodowanego.

W ocenie sądu przyjmować zatem należy, że dla pełnego przywrócenia stanu pojazdu sprzed szkody uzasadnione jest ustalenie odszkodowania przy odwołaniu się do cen części oryginalnych, zaś okoliczności wpływające na zasadność wypłacenia odszkodowania według cen części alternatywnych należy natomiast traktować jako wymagające udowodnienia. W konsekwencji ciężar dowodu, że w danych okolicznościach faktycznych szkoda może zostać w pełni naprawiona przez wypłatę wartości cen części alternatywnych, powinien obciążać ubezpieczyciela. W uchwale III CZP 80/11 Sąd Najwyższy stwierdził jednoznacznie, iż dopiero jeżeli ubezpieczyciel wykaże, że ustalenie odszkodowania według cen nowych części prowadzi do wzrostu wartości pojazdu, odszkodowanie może ulec obniżeniu o kwotę odpowiadającą temu wzrostowi. W przedmiotowej sprawie pozwany nie wykazał, aby użycie części oryginalnych spowodowało wzrostu wartości rynkowej pojazdu.

Biegły ustalił wysokość odszkodowania na kwotę 24.369,60 zł brutto, ponieważ pozwany wypłacił odszkodowanie powodowi w kwocie w kwocie 10.368,89 zł, stąd pozostaje do zapłaty przez pozwanego odszkodowanie w kwocie 14.000,71 zł.

W odniesieniu do żądania zwrotu kosztów poniesionych na sporządzenie kalkulacji naprawy Sąd zauważył, że zgodnie z uchwałą Sądu Najwyższego z dnia 18 maja 2004 r. w sprawie III CZP 24/04, odszkodowanie przysługujące z umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem tych pojazdów może obejmować także koszty ekspertyzy wykonanej na zlecenie poszkodowanego. Z tych względów Sąd uwzględnił powództwo również w zakresie kwoty 492,00 zł.

Ustalone kwoty odszkodowania zgodnie z żądaniem pozwu Sąd zasądził w 99% na rzecz powódki M. W., zaś w 1% na rzecz powoda Z. W. stosownie do posiadanych przez nich udziałów we własności pojazdu.

W pozostałej części Sąd oddalił powództwo, jako nieuzasadnione.

Odsetki od zasądzonej w pkt. 1 i 2 wyroku kwoty odszkodowania Sąd ustalił od dnia 14 marca 2015 r. r. - zgodnie z żądaniem pozwu, na podstawie art. 481 k.c. w związku z art. 14 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U.2013.392 j.t.).

Sąd na podstawie art. 98 k.p.c. kosztami postępowania obciążył w całości pozwanego uznając, iż powodowie ulegli tylko co do nieznaczej części (1,74%) swego żądania.

Ponadto Sąd na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych nakazał pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Kępnie kwotę 195,94 zł tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych, na które złożyły wydatki na opinie biegłego.

SSR Żaneta Cebula

ZARZĄDZENIE

1. Odpis orzeczenia z uzasadnieniem i pouczeniem doręczyć pełnomocnikowi pozwanego;
2. Przedłożyć za 14 dni.

K. 06.12.2016 r.

SSR Żaneta Cebula